

Ljudski faktor

U podmakloj tehnološkoj eri svako posezanje manuelnim može se videti kao neka vrsta ako ne protesta, onda barem rezervisanosti u odnosu na sveopštu lakoću digitalnog, user friendly sveta. Radovi Luke Tripkovića uz takvo opredeljenje nose i naglašeno odustajanje od raznobojnog univerzuma, gotovo asketsko svođenje na grafit. Na onaj način na koji danas snimljene crno-bele fotografije ili igrani filmovi svjesno evociraju neka davna vremena, vremena sa patinom, i radovi ovog umetnika – barem na prvi pogled – računaju sa igrom nazvanom „retro“. Ali to je varka, u podtekstu izloženih crteža stoje (između ostalog) i znanja stečena u informatičkoj sferi, predlošci posredovani digitalizovanom fotografijom i računarnom... To su, dakle, konceptualni kolaži podešeni da stvore utisak starovremenskog, analognog pristupa. U tom i takvom svetu, prividno sređenom i lišenom trauma, nalaze se, međutim, koreni svih nedoumica koje razdiru naše vreme. Svi oni činioци koji uslovljavaju našu današnju nesigurnost, našu bojazan od skorašnjeg rasprskavanja globalnog poretka koji – čini nam se – opstaje i pretrajava po nekoj vrsti inercije, začeti su kao malena čvorišta, embrioni, iskliznuća... baš u tim sada davnim vremenima sveopšteg epohalnog spokoja. .

Crteže velikih formata Luke Tripkovića obeležava izvesna lebdeća dvosmislenost. U napuštene prostore njegovih ranijih prostora sada su se uselili ljudi. Oni su zauzeli središnje, dominantne pozicije u okviru kadra. Na većini radova „pozadinu“ čini minuciozno iscrtani tapet sa repetitivnim uzorkom. Osobe prikazane na crtežima sasvim su blizu graničniku polova, njihova androgenost jeste od one vrste koja se objavljuje na stranicama modnih magazina. Odatle potiče i izvesna neodređenost njihovih pogleda: čas se učini da emituju neki blagi (hinjeni) prkos, čas zbuđenost... Na nekim od crteža prikazane su i biljke. Neme, kakve već jesu po svojoj prirodi – i biljke ovde na neki način govore svojom, ponovo ambivalentnom simbolikom. Konačno, na jednom od crteža osoba prekrštenih podlaktica stoji ispred zida sa nizom okačenih trofejnih rogova srndaća. Centralni trofej je tačno nad njenom glavom. A mi dobro znamo ko je taj čije ljudsko obličje dopunjuju rogovi...

Crteži umetnika su, dakle, slojevite zagonetke: operativni na više nivoa oni traže aktivnog i obrazovanog posmatrača. Naravno, svojim pojavnim horizontom, egzekucijom, ovi radovi mogu zadovoljiti i gledaoca koji od umetnosti ne traži ništa više od perfekcije izvođenja... Onaj, pak, ko crtež vidi kao (moguću) mapu (zakopanog blaga) moći će da se, prateći lucidno raspoređene detalje, otisne na istraživačko putovanje.

Mileta Prodanović